

Om fără oameni

Flavius

Când inima e mai ușoară ca fulgul
nu mai rămâne niciun păcat de iertat,
doar o fereastră deschisă de dragoste
să se simtă cum intră primăvara în sânge.

Înger de purpură cu fluturi pe trup
la gât flori de cireș cu miresme,
pe pajiști de verde cu miei de argint
unde ies din tufișuri iepurii soarelui.

Când pentru munți nopțile nasc izvoare,
sărut frumosul și binele, uit tristețea,
în oglinzi inundă fericirea
de nu pot zări norocul ce se ascunde și fuge.

Dați-mi ocazia
într-o lună de miere cu stupi de iubire,
să înalț suflete cu blândețe creștină,
așa cum săruți un bolnav pe durere
și-mi curg din vene cuvinte de mir,
de pun pe răni plasturi cu inima
uitând să mai fiu om fără oameni.